

Sandnes, 7.mars 2007

I dag er det to måneder siden Linda så brått og brutalt ble tatt fra oss i det meningsløse raset i Trondheimsveien 6 i Oslo. Gårdeieren har nå fått pålegg om å rive bygget innen 5. april. Det er tre måneder for seint til å redde Linda. Det føles bittert og urettferdig, men er noe vi må lære oss å leve med.

Og det viser seg at livet faktisk går videre, også for oss. Det er godt å være tilbake i jobb, selv om dagene ikke alltid er like effektive. Hjemme har vi heldigvis lille Maren som krever oppmerksomhet fra "mommo" og "bebbe". Hun blir to år den 5. april, er stort sett blid, ganske aktiv, og ligner veldig på sin tante Linda.

Vi har fått veldig mye støtte og oppmerksomhet fra mange hold i løpet av disse ukene. Fra familie og venner, kolleger og bekjente, fra Kristin og Lene Elises venner og ikke minst fra Lindas utrolig mange venner og forbindelser. Jeg håper at Linda på et eller annet vis "ser" hvor mye oppmerksomhet denne saken har fått, hvor mange som deltok i begravelsen og minnestunden, og hvor mange som reiste langt for å ta farvel med henne. Jeg ønsker hun endelig forstår hvor mange som var glad i henne, som beundret og så opp til henne, og som nå savner henne så forferdelig!

Det var et sjokk å få meldingen om ulykken, bekreftelsen om alvoret i situasjonen og beskjeden om at Linda var død da vi kom til Ullevål sykehus den søndagskvelden. Det var tøft å se henne så livløs, kald og forandret, og å ta farvel med henne for bestandig.

Vi var mange ganger urolige og redde for henne da hun var ute og reiste og jobbet på temmelig farlige steder i Equador, Colombia, Rwanda og Kenya. Det føles derfor så helt utrolig meningsløst og uforståelig at hun skulle bli drept på et fortau i Oslo.

Vi var så glade for endelig å ha fått Linda hjem til Sandnes, og for at hun stortrivdes som norsklærer ved Sandnes Læringscenter. Hun elsket å undervise og syntes ofte det nesten var umoralsk å få betalt for noe som var så kjekt. Vi har også fått mange bekreftelser fra både elever, lærere, rektor og inspektør om at Linda var en helt unik og kreativ lærer og at hun var sterkt ønsket som fast ansatt fra høsten.

Linda hadde ikke fortalt oss at hun skulle i konferanse med Kirkens Nødhjelp mandag 8. januar. Hun ønsket å reise til Midtøsten for en periode som såkalt "ledsager" for å bidra til å bedre forholdene for israelere og palestinere, og spesielt palestinske skolebarn, i deres hverdag. Hun ville ikke uroe oss med dette før noe var avgjort, men vi har i ettertid fått bekreftet at hun var en meget god kandidat også for denne jobben.

I dødsannonsen anmodet vi om et bidrag til dette formålet i stedet for blomster, og Kirkens Nødhjelp har bekreftet å ha mottatt kr 32.000,- merket med Lindas navn. I tillegg vet vi at det er betalt inn et vesentlig bidrag til et vannprosjekt og også en god del som ikke var spesielt merket med navn eller formål. Tusen takk til alle som har bidratt!

Vi har også på anmodning fra flere opprettet "Lindas minnefond" (konto 3260.27.49168) hvor inntektene skal gå til ARC AID og deres ARO-Senter i Kenya. Her læres innfødte opp til å bli fremtidens lærere og ledere, basert på hjelp til selvhjelpsprinsippet. Hovedmålene er å spre kunnskap om hiv/aids, forhindre kjønnslemlestelse av jenter og gi opplæring i jordbruk, håndverk og data. De driver også et barnehjem for foreldreløse barn. Senteret drives i hovedsak av innfødte med hjelp og støtte fra norske frivillige. Det har til nå kommet inn kr 32.542,- til dette fondet.

Vi er veldig takknemlig for all støtte til dette prosjektet som Linda brant for!

Linda sa at hun aldri skulle eie mer enn hun hadde plass til i en ryggsekk. Hun brukte det meste av det hun tjente på reiser og opplevelser og på å hjelpe andre som trengte det. Det viser seg likevel at hun hadde spart en del penger på BSU (boligsparing for ungdom). En del av disse pengene vil gå til å bygge en hytte, "Lindas cottage" ved ARO-senteret. Denne skal benyttes til overnatting for ungdommer som deltar i opplæringsprogrammet, og også for overnatting ved for eksempel besøk fra Norge. Vi håper en gang å kunne besøke senteret og overnatte i Lindas Cottage. I tillegg ble det ved et arrangement i regi av Song og Spelkorlaget sist lørdag totalt gitt gaver for 35.000,- Det er nok til enda en hytte, som vil få navnet "Åsenhallen".

For oss har det betydd enormt mye å høre alle de gode ordene som er blitt skrevet og sagt om Linda disse ukene.

Selv om det var et sjokk å se bildet av en strålende Linda på forsiden av VG, syntes vi det var riktig at tragedien fikk et "ansikt". Vi tror at framstillingen om at dette rammet en såkalt "spesiell" person som virkelig "betødde" mye for mange, kan ha bidratt til å sette fokus på faren med forfalte og farlige eiendommer og kanskje bidra til å forhindre liknende tragedier i fremtiden. Midt i alt det vonde fungerte det faktisk også som en "ventil" å klippe ut, samle sammen og lage minnealbum med alle artikler, kondolansebrev og diverse minner om Linda.

Det var godt å få delta på minnestund på Sandnes Læringscenter to dager etter at Linda døde. Det gjorde oss stolte å høre alt det positive som ble sagt om Linda som lærer, kollega og medmenneske, og det var kjekt å få se Lindas klasserom med alle hennes kreative ideer for læring, og å få hilse på elevene som hun var så glad i.

Det gjorde godt å motta blomster, brev, hilsener, og besøk fra nære venner, familie, naboer og kolleger, og også fra folk som vi alt for sjelden har hatt kontakt med de siste årene, men som tenkte på oss og følte med oss i sorgen. Tusen takk til dere alle!

Selve begravelsen og minnestunden ble også en positiv opplevelse midt opp i alt det vonde. Vi hadde en medmenneskelig begravelsesagent og en klok og enestående prest. Og vi ble overveldet av det store oppmøtet og alle de gode ordene om Linda.

Det gjorde inntrykk å høre hvor mye Linda har betydd for så mange; som student, som danseinstruktør, som bistandsarbeider og som lærer. Hun var en gledesspreder. Men først og fremst har det gjort inntrykk å oppleve hvor mye Linda har betydd som VENN for så mange! Som inspirator, som støtte og trøst, som "lekekamerat" og som fortrolig. Det har kommet fram hvor flink hun var til å komme med positive kommentarer og komplimenter, og til å holde kontakten via SMS, mail, besøk og ikke minst lange telefonsamtaler. Til og med da ulykken skjedde var hun i kontakt med en kamerat på telefonen.

Vi har også blitt klar over hvor klok og fornuftig Linda var i sitt valg av venner. De har betydd mye for oss i denne tiden, og vi håper vi får beholde kontakten med de fleste.

At livet går videre viser følgende fine lille historie:

Linda fikk en spesiell Kenyansk venn, Michael, som også jobbet i flyktningleiren i Dadaab. Han besøkte oss i forbindelse med begravelsen og mens han var her ble han onkel til en liten gutt. . Skikken i området hvor han kommer fra, er at moren til den sønnen som skal bli far er "jordmor", og blir den som dermed ser det nyfødte barnet først. Dette gir også farmor rett til å gi barnet navn. Det er også en god skikk å gi navn etter den sist avdøde i familien dersom dette var en person som ble godt ansett. Farmoren døypte barnet Linda, selv uten familietilknytning. Så om noen måneder springer det en liten mørk gutt med navnet Linda rundt i en liten landsby i Kenya.

Vi er glad for at vi fikk disse månedene sammen med Linda etter at hun kom hjem fra Kenya i oktober. Det er godt å tenke på at hun fikk feire en koselig jul sammen med familien på Lista. 1.juledag hadde vi en herlig tur langs stranda ut til hytta hvor vi til og med fikk tatt mange flotte bilder av Linda og av hele familien.

Linda fikk i løpet av den siste måneden treffe så godt som alle sine søskenbarn og sin øvrige familie som betydde så mye for henne. Hun besøkte mange av sine venner, også den siste helgen i Oslo hvor hun blant annet storkoste seg med å hjelpe Kristin å komme i orden i sin nye leilighet. Linda var glad den helgen!

Kristin og Lene Elise har mistet en søster, og vi har mistet en datter som vi var ufattelig glad i og som vi savner noe aldeles forferdelig! Det er helt ubegripelig og alt for vondt til å tenke på. Linda hadde et rikt liv og opplevde mer enn de fleste.

Og vi har mange gode minner om Linda, og de skal vi ta vare på!

Hilsen fra Bjørg og Paul